

Prelaadi kiri (mai 2011)

Piiskop Echevarria selle kuu kirjas väljendub kolmekordne rõõm: Ülestõusmisaeg, Paavst Johannes Paulus II õndsakskuulutamine ja see, et on kätte jõudnud maikuu, kuu, mis on pühendatud Jumalaemale.

17.05.2011

Minu armsaimad, hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Meie kõrvus heliseb veelgi rõõm – ja nii saab see alati olema – *surrexit Dominus vere et apparuit Simon* [1]: Issand on tõesti üles tõusnud ja Siimonile ennast näidanud. Selle üleloomuliku ja inimliku rõõmu osaliseks said Apostlid esimese Ülestõusmispüha lõpul, kui kaks jüngrit keskööl Emmausest tagasi pöördusid. Kleofas ja tema kaaslane teatasid neile, et teel sinna külasse ilmus neile Jeesus ja ta mitte ainult ei näidanud ennast, vaid ka istus koos nendega laua ääres.

Me võime endale hästi ette kujutada nende meeste imestust, kes just äsja olid Meistri valurikka surma juures olnud! Ja mitte nemad ei pannud uskuma naisi, kes varajastel hommikutundidel Issanda tühjaksjäänud haua juures ebahariliku sõnumi said: *Ärge kartke! Minge ja teatage mu vendadele, et nad läheksid Galileasse, ja seal saavad nad mind näha.* [2] Kuid

Jeesuse soov, omasid trööstida, neile rahu ja rõõmu anda, oli nii suur, et ta ootas, kuni nad Galileasse jõudsid. Kui imeliselt lähedal on meie Jumal! Veel selsamal ööl ilmus ta söögisaali, kuhu nad hirmu pärast Juutide eest end olid lukustanud,[3] ja tervitas neid: *Rahu olgu teile!* Jüngrid *kohkusid ja lõid kartma, arvates end vaimu nägevat. Ent tema ütles neile: "Miks te olete nii kohkunud ja miks sellised kahtlused tõusevad teie südames? Vaadake minu käsi ja jalgu, et see olen mina ise! Puudutage mind kätega ja vaadake, sest vaimul ei ole liha ega luid, nõnda nagu te minul näete olevat!"*[4]

Esimene Ülestõusmisnädal on möödunud, kuid Kirik vaatleb veelgi rõõmuga Evangeeliumi tekste, mida kuulsime pühade ajal, sügavas usus oma Issanda võidusse, tänutundes, olles sügavalt liigutatud. Tegemist on ühekordse ja erakorralise sündmusega inimkonna ajaloos, mis

toob universaalse toimunu, Kristuse Ülestõusmise väga näitlikult meie silme ette. Ristimise läbi saame me Kristuse ihuliikmeteks, ning saame osa tema Surmast ja Ülestõusmisest. Patule surres ja armuelule üles ärgates, elame me juba uut elu, oodates oma olemuse täielikku muutumist. Sest *kui me oleme kasvanud kokku tema surma sarnasusega, siis võime seda olla ka Ülestõusmise sarnasusega.*[5]

Järjekordselt võime me ainult imestada, kui suur on Jumala kõigeväelisus ja halastus. Jeesuse Ülestõusmine ei olnud tagasipöördumine tema endisesse ellu, nagu sündis Laatsarusega ja Jairuse tütreaga, või Naimi lese pojaga, keda Jeesus füüsilisest surmast üles äratas, et nad mõned aastad kauem elaksid ja siis jälle sureksid. **”Meie Issanda Ülestõusmine oli radikaalsest midagi muud. Uue Testamendi**

tunnistuste põhjal ei ole kahtlust, et "Inimesepoja ülestõusmisega" toimus midagi täiesti erilist.

Jeesuse Ülestõusmine oli murrang täiesti uude ellu, ellu, mis ei allu enam surma seadusele, vaid hoopis elule, mis avab inimeseksolemise uued dimensioonid. Seepärast ei ole Jeesuse Ülestõusmine enam mingi ühekordne juhtum, mis põhineb meie läbielatud kogemusel ja mis ainult minevikku kuulub, vaid see on "mutatsioonihüpe" (...) Jeesuse Ülestõusmisega avanes inimkonnale uus võimalus, mis puudutab kõiki ja avab inimkonnale uue tuleviku"[6].

Maailma ajaloos on Kristuse Ülestõusmise sõnum, *hea uudis*, absoluutne. Et sellest tunnistust anda, läksid Apostlid maailma laiali, pärast seda, kui nad hirmust ja kartusest võitu said; märtrid jäid kindlaks isegi põrgupiinades ja

surmale vastu minnes; paljud
tunnistajad ja neitsid jätsid maha
oma auahned plaanid ja mugava elu
siin maailmas, selleks, et kogu jõuga
igavestele hüvedele pühenduda; ja
lugematu arv tavalisi kristlasi, kes
sajandite jooksul oma pilgu
igapäevaste tegemiste juures,
armastusest Jumala ja ligimeste
vastu, Taeva poole tõstsid.

Kristuse Ülestõusmise eriline iseloom
seisneb selles, et tema püha
inimkond uues ihu ja hinge
ühenduses, Püha Vaimu väe abil
täielikult Jumala Isa aus täielikult
ümber kujuneb, kaotamata seejuures
tõelist inimsust. See tuleb Jüngerite
jutustustes väga selgelt esile.
Loomulikult tõuseb see sündmus üle
meie kogemuste horisondi.
Ajalooline tõsiasi, mille aluseks on
absoluutselt usutavad tunnistused,
on samal ajal üleloomuliku usu
põhialus ja objekt. Nagu juba
Augustinus ütles: "Ei ole mingi

eriline asi uskuda, et Kristus on surnud (...). Seda usuvad kõik, et Kristus suri. Ristiusu aluseks on Kristuse Ülestõusmine. Eriline on uskuda, et Kristus on üles tõusnud”[7].

Võibolla tekib meil vahel küsimus, et miks Jeesus ei näidanud oma Ülestõusmist kogu maailmale nii, et kõik seda usuksid. Benediktus XVI. selgitab, et **”kõige elava ajaloos on uue alged väga väikesed - neid ei pruugi märgata. Issand ütles meile, et ”Taevariik” on sinepiivakeste sarnane, mis on väikseim kõigist seemnetest. (Mt 13, 31) Aga selles peituvad lõputud Jumala ressursid”**[8] Ja just nii, jätkab ta, on Ülestõusmissõnum maailma jõudnud **”ainult mõnede saladuslike ilmutuste kaudu. Kuid ometi sai sellest uus algus – mida vaikuses oodati”**[9].

Sajandite jooksul on usk Ülestõusnud Kristusesse üle kogu maailma levinud ja rajab oma juuri üha uutesse ja uutesse kultuuridesse ja tsivilisatsioonidesse. See ei toimunud ilma usklike, Kristuse müstilise Ihu liikmete kaasabita, kes kogu maailmas rändavad. Ja nüüd on ka minu ja sinu kohus – seda nõudis ka püha Josemaria kogu jõuga – oma käitumisega ja oma sõnadega Kristusest tunnistust anda.

”Ülestõusmispühade sõnum nõuab niisiis, et annaksime rõõmsat ja julget eeskuju. Iga Kristuse jänger, ka igaüks meist on kutsutud, et tunnistust anda. See on Ülestõusnud Issanda selge, nõudlik ja vaimustav missioon. Sõnum uuest elust Kristuses, peaks kajastuma kristlase elus, see peab olema elav ja aktiivne ja nii võib ta tõeliselt oma südant ja kogu elu muuta.”[10] Kas me suurendame ja tugevdame iga päev oma usku

Kristuse triumfi? Kas teadmine, et Kristus on tõepoolest üles tõusnud, annab meie elule kindluse? Kuidas me püüame teda igal elu ristteel enda kõrval näha?

Seepärast **"on Ülestõusmise aeg rõõmuaeg, rõõmu, mis ei piirdu ainuükse ühe lõiguga liturgilises aastas, vaid mis täidab kristlase südant igal silmapilgul. Sest Kristus elab, Kristus ei ole mingi kuju möödunud aegadest, kes kunagi elas ja siis kadus ning meile endast suurepäraseid mälestused ja liigutava eeskuju jättis. Ei, Kristus elab. Jeesus on Emmanuel: Jumal koos meiega. Tema Ülestõusmine näitab, et Jumal ei jäta omaid hätta!"**[11]

Kristus ei ela mitte ainult Isa hiilguses, vaid ta on Kirikus – ja seal erilisel viisil Euhharistias – kohalolev. Peale selle elab ta armuna iga kristlase südames. Ristimise

kaudu saime me uue elu, mis oma külluses kuulub Jumalale; teised Sakramendid täiendavad aja jooksul seda üleloomulikku elu. Kuid alles Ihu Ülestõusmises saab teoks Müstilise Ihu liikmete täielik kirkastumine, mille üle meie Peamees Jeesus ja tema pühim Ema, kes on ka meie ema, juba rõõmustavad. Seepärast sobib siia hästi meie Asutaja nõuanne: **”Usk näitab meile, et inimene, kes on armu seisus, on jumalik. Me oleme inimesed, mitte inglid, loodud lihast ja verest, kellel on süda, täis kirgi, rõõmu ja valu. Ometi mõjub jumalikustamine kogu inimesele nagu tema aurikka Ülestõusmise ennetamine”**[12]. Olgem siis kogu südamest tänulikud, sest me teame, et oleme Püha Vaimu läbi Jumala Isa lapsed Jeesuses Kristuses.

See lõpliku ülevuse ennetamine särab tugevamini ja heledamalt jälgedes, mis on jätnud pühakud,

eriti need, keda Kirik meile
vooruslikkuse eeskujudena näiteks
toob, et võiksime neid austada.
Loomulikult me rõõmustame, et
need vennad ja õed on taevas. Ja
täna, 1.mail on meie rõõm tohutu,
sest Johannes Paulus II kuulutatakse
õndsaks. Ja isegi siis, kui suurem osa
meist ei saanud Rooma tulla ja
nendest pidustustest osa võtta,
tunnete te ometi kõik – me kõik
tunneme – et oleme sellel suurel
üritusel kogu Kirikuga ühenduses.

Me tundsiime ju seda suurt paavsti,
kes kogu oma elu, kuni viimse
silmapilguni täielikult inimestele
andis. Me oleme olnud tunnistajaks,
kui sügav oli tema usk, kui kindel oli
tema lootus ja kui põlev oli tema
armastus, mis kuulus kõigile ja
igäühele. Peale selle – seda olen ma
teile korduvalt meelde tuletanud – on
kogu Opus Deil põhjust uuele
õndsakskuulutatule eriti tänulik olla;
eelkõige sellepärast, et Johannes

Paulus II oli see tööriist, keda Jumal kasutas, et Opus Deile lõplik õiguslik vorm anda ja kes meie Isa pühaks kuulutas. Seepärast on meil põhjust eriliselt rõõmu tunda, et teda nüüd altaril auhiilguses ülistatakse. Tänaagem Jumalat selle kingituse eest. 3. mail pean Tänumissa. Olge sel päeval minu Missaga ühenduses ja palvetage kõigi nende soovide eest, mis ma uue õndsakskuulutatu eestkostel Jumala ette toon.

Täna algab ka maikuu, mil Kirik kutsub meid, austama Maarjat tavalisest rohkem. Ma teen ettepaneku, palvetage usaldusega püha Josemaria ja Johannes Paulus II poole, et ta neil päevil, mis vahetult Johannes Paulus II õndsakskuulutamisele järgnevad, meis armu ärataks, et võiksime kogu oma jõuga Jumalaema austada ja armastada. Karol Wojtyla pühendas temale oma elu juba üsna noore mehena, nii väljendub see tema

piiskopivapil motona *Totus Tuus*. Ka püha Josemaria tahtis olla Taeva Kuningannale jäägitult truu. 28.detsembril 1931 kirjeldas ta, kuidas Santa Isabel´i ordu Süütalastepäeva alustas ja lisas juurde: **”Mu Jumalanna, ma soovin, et sa ei lakkaks kunagi oemast selle loodu Omistaja ja Keisrinna”**[13].

Ka meie, kes me täielikult Jumalale kuulume – ja kuuluda tahame – peaksime seda maarjalikku teed käima, mille püha Josemaria on meile pärandanud. **”Kui on mingi asi, milles te mind matkima peaksite, siis on selleks minu armastus Maarja vastu”**[14]. Nüüd, selles kuus on suurepärane võimalus, traditsiooniliste maikuu palvrännakute kaudu väljendada oma armastust Maarja vastu. Kutsugem sõpru ja tuttavaid, et koos mõnd Maarjale pühendatud kabelit või palverännaku kohta külastada,

seal koos Roosipärja saladusi
vaadelda ja palvetada. Nii saame
neile vaimulikust vaatepunktist
midagi head teha, ”**sest Jeesuse
juurde minnakse ja tema juurde
pöördutakse tagasi alati Maarja
kaudu**”[15]. Külasta teda sama
hardusega, millega läks meie Isa
Sonsoles´ i läks. Viigem Jumalaema
juurde ka palju väikesi roose meie
igapäevaelust, nagu ta aastaid hiljem
noveenis Guadalupe Jumalaema ees
Mehhikos soovitas.

14.mail, neljanda

Ülestõusmispühapäeva eelõhtul, mis
on Evangeeliumi järgi ja *Hea karjase
pühapäev*, pühitsen ma 35 diakoni,
teie venda, preestriks. Ja nagu sel
puhul alati, palun ma, et te palves
selle sündmusega ühineksite ja
tooksite mõne ohvri uute preestrite
ja kogu maailma preestrite eest.
Pidage eriti silmas paavsti ja
piiskoppe, et võiksime alati järgida

head karjast, kes oma elu oma lammaste eest andis[16].

Pärast Vaikset Nädalat käisin ma lühidalt Sloveenias ja Horvaatias. Ljubljanas ja Zagrebis kohtusin ma Prelatuuri usklikke ja paljude teiste inimestega, kes Opus Dei vaimus ennast aidata lasevad. Ma olen Jumalale väga tänulik, et minu poegade ja tütarde apostellik töö nendes maades on juba sügavalt juurdunud, sest Isa palvetas selle eest nii palju. Ei ole sugugi kerge teile kirjeldada, kui palju ta kõiki maid armastas, eriti neid, kellel raskustega võidelda tuli.

Ma pöördun veelkord tagasi selle juurde, millega alustasin. *Surrexit Dominus vere!* ”**Ülestõusnud Kristus läheb meie eel Uude Taevasse ja Uuele Maale (Ilm 21, 1), sinna, kus me kõik kunagi ühtse perena, sama Isa tütarde ja poegadena elama hakkame. Ta on meie juures kuni**

maailma ajastu lõpuni”[17].

Sakramentaalselt leiva ja veini kujul varjatuna, püsib ta Euhharistias, et meie palveid kuulata, meid trööstida ja julgustada. Ärgem jätkem teda maha, toogem paljud inimesed tema juurde, et ka nemad võiksid Kristuse lähedusest rõõmu tunda, temaga koos olla ja Kristuses elada. Ma ei saa ka ilma, et ma praegu ei tuletaks meelde, kui suure tänutundega Don Alvaro oma esimest Armulauda meenutas. Kuna aga selles kuus on veel palju päevi, mis on Opus Dei ajalooga seotud ja ma ei jõua neid kõiki siin ette lugeda, siis tahan vaid öelda seda, et vaadake, kui palju on Neitsi Maarja meie eest hoolitsenud! Tänagem teda selle eest!

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie isa

+Javier

[1] *Lk* 24,34

[2] *Mt* 28, 10

[3] *Jh* 20, 19

[4] *Lk*, 24, 36-39

[5] *Rm* 6,5

[6] Joseph Ratzinger-Benediktus XVI.,
Jeesus Naatsaretist, 2. osa lk.268

[7] Püha Augustinus, *Enarratio in Psalmos*, 120, 6 (CCL 40, 1791)

[8] Joseph Ratzinger-Benediktus XVI.,
Jeesus Naatsaretist, 2.osa, lk 271-272

[9] *Sama*

[10] Benediktus XVI., Jutlus
Üldaudientsil, 7.4.2010

[11] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr.102

[12] *Sama*, Nr.103

[13] Püha Josemaria, *Isiklikud märkmed* (28.12.1931), Nr.517 (A. Vazquez de Prada, *Opus Dei Asutaja*, 1. köide, lk.391).

[14] Püha Josemaria 1954. aastal

[15] Püha Josemaria, *Tee*, Nr.495

[16] *Jh* 10, 1-18

[17] Benediktus XVI., Õnnistus *Urbi et Orbi*, 24.4.2011

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-mai-2011/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-mai-2011/) (10.08.2025)